

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 18.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367045440/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

»Tag Jer iagt Herre – sagde Jochum – at I ikke ogsaa faaer en Skrue løs! husk paa, I er en Frihedsridder.»

»Det er jeg ogsaa – sagde Holger – og skjøndt jeg er saa forelsket, at jeg ikke veed hvad Been jeg skal staae paa, saa har det dog nok ingen Nød, hvis jeg ellers kjender mig selv ret; det gaar nok over, naar vi iøvrmorgen ride ud i den vide Verden igjen. Men dersom jeg ikke imorgen bliver Seierherre ved Ridderspillet, og kaster alle de andre Riddere af Sæddelen som Vanter, saa er min Ridderære fiøten, og det er ude med min Lykke som Helt; thi du maa vide, jeg har pralet en Smule og sagt, at jeg var af den uovervindelige Holger Danskes Slægt; men jeg haaber, du skal ingen Skam have af mig, Jochum!»

»Før skulde jeg selv tage en Haand i med« – svarede Jochum, og fik nu travlt med at berede Alt til at gjøre sin Herres Ridderfærd saa glimrende som muligt.

Imidlertid faldt Tiden Holger lang. Han gik ud af Byen for at see sig om, og tænkte paa den skønne Prindsesse, uden dog derfor at vende Øinene bort fra de andre Skjønheder, som i Hobetal gik ham forbi, og hvoriblandt Nogle smilede saa yndigt til ham, at han nær havde glemt, det var Prindsessen, han nu dog var forelsket i. Det var en delig Sommeraften, Egnen var skøn og tillokkende, og han blev ved at gaac fort, til han kom til en Skov. Der sad en gammel pjaltes Zigeuner paa en Stente, som man skulde over for at komme i Skoven. Da Ynglingen nærmede sig Stenten, reiste Gubben sig og bad om lidt i Guds Navn, og Holger gjenkjendte strax den besynderlige gamle Mand, som havde givet ham den lykkebringende Halvskilling.

»Seer jeg ret, – sagde han til Staadderen – saa er det dig, som har gjort mig til en holden Mand. Det seer du dog ikke ud til selv at være, du hænger jo sammen af lutter Pjalter. Vilde du maaskee ikke selv, at det var en Lykkeskilling, du gav mig, da sidst vi saaes?»

»En Lykkeskilling? – spurgte Gubben – vil I gjøre Nar af mig? unge Menneske!»

»Nei vist vil jeg ikke – svarede Holger – var det ikke dig, som gav mig denne Halvskilling?»

»I er dog ikke vred paa mig for den Spøg? – sagde Gubben – jeg meente det ikke saa ilde; men jeg saae, I var af det Slags Folk, der giver Alting bort til den Første den Bedste, som kan sætte et ynkeligt Ansigt op, og da det netop har været min Ulykke i Verden, vilde jeg advare Eder for min Skjæbne ved en uskyldig Spøg. I skal ellers have